

си и кажи на господаря си, каквото ти казахъ. (къмъ събѣтниците си) А ние Т-да, ще отидемъ пакъ на помощъ на Панонскитѣ българи, които сѣ заловени въ дълга войнѣ съ Карла Великій, царя на Франкитѣ.

Теоханъ. Моля ви господарю! Ако би да ви донесѣ други нѣкои, условія тогасъ?

Кардамъ. Тогасъ другій отговоръ ще приемишъ.— Врѣне е да вървимъ.

Сички. Да вървимъ. (излизатъ сички, освѣнъ Драгомиръ, цоко и Теоханъ).

Драгомиръ. Хайди посланичче, да тѣ испроводѣ.

Цоко. На мене заповѣда господарьтъ, азъ да посрещна и да испроводѣ посланикьтъ.

Драгомиръ. На тебе заповѣда само да го посрещнешъ, а на мене да го испроводѣ.

Цоко. Не, то неможе да бѣде. Азъ трѣба да свършѣ, каквото ми е заповѣдано.

Драгомиръ. Добрѣ. Да отидемъ да го попитамъ.

Цоко. Нѣмамъ за какво да го питамъ. Азъ знаѣхъ заповѣдта, а друго не ми трѣба. Ти ако щешъ иди го питай. Азъ ще чакамъ.

Драгомиръ. Добрѣ. Е, сега ще видишъ (излиза).

Цоко. Имашъ ли още онова писмо Теохане, въ тебѣ ли е? Да не си го далъ нѣкому?

Теоханъ. Ба не, имамъ го, въ мене е.

Цоко. Дай ми го по-скоро. Но да бъдешъ таенъ.

Теоханъ. (като му дава писмото) На, само бѣди върень, да не би да ни излѣжешъ.

Цоко. Не бой ся. Само пази да не би да са чуе, чи послѣ...

Теоханъ. Мълчи. Ето Драгомиръ иде.

ЯВЛЕНИЕ ИДИНАДЕСЯТО.

Горнитѣ, Драгомиръ.

Драгомиръ. На мене каза господарьтъ, азъ да го испроводѣ.